

РЕШЕНИЕ

№ 3029

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Попова

Мирослава Керимова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **829** по описа за **2012** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗК [улица].12.2011г. на Софийски районен съд, НК, 5 – ти състав, постановено по НАХД № 11122/2011г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-533/07.04.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор.

Касаторът твърди, че атакуваното решение е постановено в нарушение на материалния закон. В тази връзка посочва, че Б. И. АД като застраховател – акционерно дружество, регистрирано по ТЗ и получило лиценз съобразно националното законодателство на РБ по смисъла на чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ не е задължено лице по смисъла на чл.8, ал.1, т.2 от КЗ респ. не следва да носи административнонаказателна отговорност за нарушенията, визирани в нормата на чл. 317а, ал. 3 от КЗ.

Иска отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В с.з., касаторът се представлява от адв. С., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – Комисия за финансов надзор се представлява от юр.Г., който оспорва жалбата като неоснователна.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура касационната жалба, счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

С атакуваното решение, Софийски районен съд е осъществил съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН на наказателно постановление № Р-10-533/07.04.2011г. , издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор, с което на застрахователя ЗК Б. И. АД са наложени пет имуществени санкции в размер на по 1 000 лева всяка от тях или общо 5 000 лв. на основание чл. 319 от КЗ за нарушение на чл. 317а, ал. 3 от същия кодекс.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът е установил от фактическа страна, че от името на застрахователно дружество [фирма] са сключени пет застрахователни договора за задължителна застраховка „Гражданска отговорност”, както следва – на 23.06.2010г. ЗГО с номер на полицата А 10160216666; на 28.06.2010г. ЗГО с номер на полицата А 10160224047, на 22.06.2010г. ЗГО с номер на полицата А 10160224104; на 25.06.2010г. ЗГО с номер на полицата А 10160224152 и на 25.06.2010г. ЗГО с номер на полицата А 10160224153, като за всичките тези застраховки застрахователят е подал информация – справки на електронния портал на КФН на 13.08.2010г. попредставил в КФН информация за сключен застрахователен, в периода след 46-я ден включително от датата на тяхното сключване.

За да потвърди наказателното постановление, съдът, в решаващият си състав е приел от правна страна, че ЗК Б. И. АД в качеството си на застраховател по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ е субект на нарушението по чл. 317а от КЗ, осъществило е от обективна страна състава на нарушение, визиран в посочената правна норма, за което законосъобразно му са му наложени пет имуществени санкции в предвидения от чл. 319, ал.1, т.2 от КЗ минимум от 1000 лева всяка. Наред с това е прието, че в хода на административното производство са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Решението е постановено при неправилно приложение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН – касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, за което касационната инстанция следи служебно съгласно чл. 218, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН. Съображенията за това са следните:

В процесния случай както в АУАН, така и в НП като нарушена норма е посочена чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така посочената норма не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН, тъй като в своята диспозиция не съдържа правило за поведение, нарушението, на което от страна на застрахователя да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. е в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал.1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294”. Но тази норма не е посочена като нарушена както в съставения АУАН по отношение на [фирма], така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние

санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал.3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в ЧАСТ СЕДМА на КЗ „Административнонаказателни разпоредби“. От друга страна разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки, от които и да е застраховател.

Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал.1 и ал.2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административнонаказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т.5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

В процесния случай допуснатото нарушение при посочване на нарушената норма е пречка съдът да се произнесе по наличието на административно нарушение, което да подлежи на санкция по чл. 317а, ал.3 от КЗ, включително и по основния спор между страните в процеса – застрахователят по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ субект ли е на нарушението по чл. 294 от същия кодекс. СРС, в решаващият си състав е извел правните си изводи, че всеки застраховател по чл. 8 от КЗ носи такава отговорност, въз основа на тълкуването на чл. 294, ал.4 във връзка с ал.1 на същата разпоредба, без да съобрази, че тази норма не е посочена като нарушена в атакуваното наказателно постановление. В тази връзка административнонаказателната отговорност на касатора е обоснована по тълкувателен път, което е недопустимо по арг. от чл. 2, ал.1 от ЗАНН.

Допуснатите съществени нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. Като е достигал до други изводи и е потвърдил наложената на Б. И. АД имуществена санкция в размер на чл. 317а, ал.3 от КЗ за нарушение на чл. 317а, ал. 3 от същия кодекс, СРС е постановил съдебен акт в нарушение на закона, който е следвало да приложи и който следва да бъде отменен по реда на касационния контрол.

За пълнота на изложеното във връзка с наведените касационни доводи в жалбата относно отговорният застраховател по чл. 317а от КЗ, следва да се посочи, че легалната дефиниция на понятието застраховател е дадена в чл. 8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл. 8, ал.1 т.1 и застрахователите от друга държава членка, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ.

Санкционната норма на чл. 317а, ал.3 КЗ препраща към ал.1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал.4 от същата разпоредба – тази справка се подава и в КФН.

От граматическото тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН не е за всеки застраховател, в какъвто смисъл са правните изводи на СРС в мотивите на атакуваното решение. Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал.1 от КЗ отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал.1 и ал.4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги.

И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то застрахователната компания в качеството си на застраховател по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание. В тази връзка изводите на СРС, че отговорност по чл. 317а от КЗ се носи от всеки застраховател са противоречие с материалния закон.

За застрахователите по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, но не и пред Комисията.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в Комисията за финансов надзор до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал.3 от НАРЕДБА № 42 от 3.11.2010г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор.

От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че задължението за застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ да предоставят информация аналогична на тази по чл. 294, ал.1 и ал.4 е предвидено в други норми, за нарушението, на които санкцията по чл. 317а, ал.3 от КЗ е неприложима.

Що се отнася до тезата на ответника по касация, че ЗК Б. И. АД е застраховател, който извършва застрахователна дейност в Б. посредством установяване по аргумент от §15 от ДР на КЗ и Втора Директива на Съвет от 22 юни 1988г. и затова бил задължен по чл.294, ал.1 от КЗ съдът не споделя това тълкуване. Понятията „посредством установяване” и „при условията на правото на установяване” се отнасят до реализиране на установени от правото на Съюза свободи (на движение и на установяване) и следва да се тълкуват и прилагат по смисъла, значението и за целите, произтичащи от това право. Установяването на територията на държава - членка (било чрез седалище, клон, представителство и т.н) е резултат от упражнено право на установяване (чл.49 от ДФЕС) от застраховател, създаден и регистриран като правен субект в друга държава-членка на територията на РБългария и именно такъв застраховател има предвид чл.294, ал.1 вр. с чл.8, ал.1, т.2 от КЗ след като е определил задължения застраховател с уточнението „който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги”. Дефиницията в §1, т.15 от ДР на КЗ идва да поясни формите

на установяване в държава-членка на застрахователи от друга държава членка за целите на КЗ, а не да обедини дадените в чл.8, ал.1, т.1 и т.2 групи застрахователи под една обща дефиниция, заради седалището им. Именно от различния начин на създаване, съществуване и начина на предоставяне на застрахователните услуги е разграничението в отделните точки на чл.8, ал.1 на КЗ. Застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ са тези регистрирани по ТЗ и получили лиценз по реда и условията на КЗ и те както се посочи по-горе също спазват режим за отчетност на сключените от тях застрахователни договори за застраховка ГО и то при аналогичен режим на този по чл.294, ал.1 от КЗ, даден обаче за тях в цитираната подзаконова нормативна уредба. Следователно при настоящата нормативна уредба и нейното точно тълкуване при прилагане на административнонаказателната отговорност адресати на задължението по чл.294, ал.1 от КЗ са само застрахователите по чл.8, ал.1, т.2 от Кодекса. И следователно отговорност по чл.317а, ал.3 от КЗ може да се търси само от тях. А касаторът не е сред тези адресати.

По изложените съображения настоящият касационен състав намира, че решението на СРС следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, по съществуването на спора, с което наложената на ЗК Л. И. АД имуществена санкция на основание чл. 317а, ал.3 от КЗ да се отмени.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 13.12.2011г. на Софийски районен съд, НК, 5 – ти състав, постановено по НАХД № 11122/2011г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-533/07.04.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: